

El temps que corre

Afirma Partal

Joan F. Mira

Afirma Vicent Partal, en la seua Vllaweb admirable, que, en vista dels resultats electorals al País Valencià, "és evident que el país que reivindicuem se'ns ha girat d'esquena, però també ho és que el país que ha eixit retratat a les urnes no és de cap manera el país que coneixem i trepitgem cada dia als nostres pobles i ciutats," i jo no puc estar-hi més d'acord. Afirma també, i això és inqüestionable, que el PP no ha perdut ni un sol vot, a pesar de les divisions internes, i jo afegiria que per alguna raó deu ser, a més del bombardeig propagandístic: que algú m'explique per què els militants del PP són tan militants, per què es mobilitzen tan activament, i per què el seu missatge d'optimisme satisfet arriba a tanta gent. En tot cas, l'èxit de Francesc Camps té dos aspectes que, pensant en el país a llarg termini, hauríem de considerar positius: la reducció de l'anticatalanisme radical a la marginalitat absoluta (en canvi, això sí, de la integració del seus aspectes menys brutals en el corrent central del PP valencià), i l'eliminació d'un *zaplanisme* que, en bona mesura, era pur *Alacant contra València*, perspectiva funesta per a la cohesió interna del país. Això ho afirma jo, no Partal, però crec que és important. Afirma Partal, amb contundència, que el PSOE, "més tou i acomodat que mai, ha demostrat que no val per a encarnar l'oposició al model del PP; que en tot cas el matisa. Les diferències que els distingeixen són minses i els socialistes són incapaçs fins i tot de competir. [...] En aquesta situació, l'oposició, amb claredat indiscutible al carrer però no a les urnes, l'encarnem des de fa anys els nacionalistes; amb tota rotunditat en aquesta darrera legislatura. Nosaltres, els nacionalistes valencians, som els qui tenim un projecte de país alternatiu al del Partit Popular, som els qui ens oposem en cada racó, poble a poble, a cada decisió del PP; i som els qui podríem alçar, si fórem capaçs d'entendre'ns, una alternativa a aquest país d'especuladors i renegats que ens proposen els guanyadors d'aquestes eleccions. [...] Els socialistes han estat durant tota la transició un obstacle, l'obstacle, a la consolidació del nacionalisme polític, i ara ha arribat, segurament, el moment que deixen de ser-ho." I de passada, afegiria jo, és ben simptomàtic que els pitjors resultats del PSPV-PSOE han arribat en unes eleccions en què, conscientment, ha amagat fins les sigles PSPV, ha volgut ser només PSOE i prou: per guanyar vots, deien, increïblement. En el pecat porten la penitència, però segurament no tenen cap propòsit d'esmena.

Afirma encara Partal: "La riquesa del moviment nacionalista valencià és enorme, però no es tradueix en política o no sap trobar els instruments polítics que li permeten de reflectir electoralment la presència que té al carrer i en el dia a dia. Eixe és el primer objectiu i el més greu dels problemes que hem de resoldre." Jo afegiria que el Bloc, amb 300 regidors, ha aguantat dignament el sotrac, i que sense el Compromís a les Corts valencianes no hi hauria cap veu que no fóra la dels

dos grans partits espanyols. Però és evident que tot això no és prou, ni de bon tros. Perquè, conclou Partal, "l'ambició del moviment nacionalista del País Valencià ha de ser molt més gran i pot ser més gran. Ho sabem perquè ho vivim cada dia i ara hem de ser més tossuts que mai a reclamar una plasmació política més clara i més radical. Una plasmació política des de la unitat que siga possible. Una plasmació política en què el nacionalisme cívic i el nacionalisme cultural siguen clau, colze a colze amb el nacionalisme polític. Necessitem sotragar de dalt a baix el País Valencià per no admetre cap més derrota. Necessitem bastir un horitzó positiu amb vista a les eleccions espanyoles de l'any vinent. I necessitem demostrar als qui celebren l'aconseguitment d'allò que pretenia Almansa que ací estem i ací estarem." I jo, davant d'això, no cal que afirme res més.

"L'ambició del moviment nacionalista del País Valencià ha de ser molt més gran i pot ser més gran. Ho sabem perquè ho vivim cada dia i ara hem de ser més tossuts que mai a reclamar una plasmació política més clara i més radical. Una plasmació política des de la unitat que siga possible. Una plasmació política en què el nacionalisme cívic i el nacionalisme cultural siguen clau, colze a colze amb el nacionalisme polític"